יום **ב'**, **ט"ז** ב**סיון** תשס"ב (**27** ב**מאי**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בימים אלה בשנת תש"א (5701-1941), **הפציצו מטוסים ממשטר הווישי בצרפת את ערי הארץ**. שלשום בלילה הפציצו את חיפה, ב"ה ללא נפגעים. אך הלילה, **ט"ז בסיון**, הפציצו שוב, הפעם בחיפה וגם בתל-אביב; הפעם נהרגו 12 איש בתל-אביב, רובם תושבי בית-מחסה לזקנים ברחוב ביל"ו. מחשש להפצצות נוספות, עברו אלפי תושבים לירושלים וליישובים חקלאיים.

הרקע:

בחודשי האביב ותחילת הקיץ של 1941 השתררה ביישוב היהודי ובממשל הבריטי דאגה עמוקה, שלא פעם גבלה בפאניקה. הצבא הגרמני הלך מחיל אל חיל, ודומה היה שדבר אינו יכול לעוצרו. בלוב נבנה והלך ה"קורפוס האפריקני" בפיקודו של גנרל רומל שהדף את הבריטים מזרחה, לעבר מצרים. מדינות הבלקן, יוון ויוגוסלביה, נכבשו ע"י הגרמנים לאחר מסע מלחמה קצר; והבריטים – שניסו לסייע ליוונים – ניגפו קשות, ורבבות מחייליהם נפלו בשבי, לרבות כ 1500 ארץ-ישראלים.

במדינות ערב פיעפע ארס אנטי-בריטי, ומנהיגים ופשוטי-העם המתינו לקץ שלטונה של בריטניה ולבואם של צבאות גרמניה. סוריה ולבנון היו תחת שלטון צרפת הווישאית, הפרו-נאצית. עיראק מרדה בבריטניה (ב'מסגרת' זו, פרץ פוגרום ביהודי בגדד ביום חג השבועות, כמה ימים לפני-כן); ראש-ממשלתה, רשיד עאלי אל-כילאני, שנעזר במופתי הירושלמי **חג' אמין אל-חוסייני**, הכריז בגלוי שהוא פרו-נאצי; דומה היה שהפלסטינים (הערבים), שאך שנתיים לפני-כן סיימו את ה"מרד הערבי" (1936-39) מתעתדים לחדשו, ויהודי ארץ-ישראל עלולים להיות קרבנותיו הראשונים, אם יגיעו הגרמנים לכאן.

באפריל ובמאי 1941 נראתה בריטניה יותר מאי-פעם כצד המפסיד. בארץ רווחו שמועות על פינוי בריטי להודו, על הוצאת משפחות הפקידים והחיילים, ועל כמה עשרות רשיונות שיקבלו מנהיגים יהודים ובני משפחותיהם [לאן?] מה יעשו הגרמנים ליישוב היהודי – לא היה קשה לנחש.

...[עם זאת] בסוף רמאי ובתחילת יוני [באותם הימים של ההפצצות הנ"ל] החלו להשתנות פני הדברים. הבריטים דיכאו את המרד בעיראק ופלשו לסוריה ולבנון. כעבור עוד כ-10 ימים [כ"ו בסיון, 22 ביוני] פתחו הגרמנים במתקפתם הגדולה על ברית-המועצות והלחץ מעל המזרח-התיכון הוקל... [ספר המאה]

***

אם אתמול הזכרנו את סמל המדינה – שיש – נעלה על הכתוב דבר על **המנון המדינה** – שאין! .... "לאמיתו של דבר, "התקווה" לא אומצה באופן רשמי כהמנונה של מדינת ישראל. בשנת תש"ט(5709-1949) אישרה הכנסת את "**חוק הדגל והסמל**", המקנה להם מעמד חוקי, אולם ההמנון אינו כלול בחוק זה.

מאז שנות קיומה הראשונות של המדינה ועד לעת האחרונה [כתוב ב-'98] עדיין נשמעות דעות נגד קבלת "התקווה" כהמנון המדינה. הועלו טענות שהמילים "להיות עם חופשי בארצנו" אינן מקובלות על חלק מהאוכלוסיה הדתית, או שהמילים "עין לציון צופיה" אינן מתאימות לערביי ישראל, שגם הם אזרחי המדינה. ובכלל, כבר תם עידן הכיסופים, ויש לעם היהודי מדינה, ועל כן "התקווה" כבר אינה מעודכנת.

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ב'**, **ט"ז** ב**סיון** תשס"ב (**27** ב**מאי**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בעקבות ההסתייגויות וההתנגדויות הנ"ל הונחו על שלחן הכנסת כמה הצעות לעגן את המנון "התקווה" בחוק, אולם הדיון בהן לא נמשך ושירת "התקווה" לא קיבלה עדיין תוקף חוקי כהמנונה של מדינת ישראל!"

[מרכז ההסברה]

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל